

Taubmann.

axiomate

reprobet un. semel reprobari non potest 148. §
quod semel placuit amplius displicere non debet 129. num. 4.

1 I
2 S
3 S
4 J
5 M
6 O
7 E
8 O
9 W
10 N
11 L
12 R
13 M
14 E
15 B
16 A
17 R
18 W
19 H
20 F
21 M
22 D
23 S
24 L
25 L
26 L
27 M
28 N
29 B
30 T
31 L
32 S
33 D

L. 9
M. 6 10

1459.

TRINUNI AUXILIO
TERNAS

EX QUINTUPLICI JURE
POSITIONES,

Magnifici Jctorum Ordinis Consensu,

SUB PRÆSIDIO

VIRI

NOBILIS, AMPLISSIMI, EX-
CELLENTISSIMI,

DN. GODOFREDI SVEVI

J. U. DOCT. & PROFESS. PUBLICI LONGE CELEBERRIMI,

Curia Electoralis, Scabinatus & incluta Facultatis Juridicae
Adsesoris gravissimi,

PRÆCEPTORIS, PATRONI AC HOSPITIS SUI
submisso Observantiae cultu æviternum colendi,
propugnare nitetur

PAULUS NEANDER, VRATISLAVIENSIS,

Die XIX. Julii.

IN ILLUSTRIS AD ALBIM ACROTERIO JURISCONSULTORUM.

WITTEBERGÆ

E Calcographeo JOHANNIS RÖHNERI, Acad. Typ.

ANNO M DC LI.

389

~~XXXXXX~~
XXVIII

DEO
PATRIÆ
PATRI.

Propitiô Numine!

Aut facile citra dubitationem indagari potest Veritas. Sapius sub specie Veri proponitur nobis id, quod à verò aberrat longissimè, Cui Malo cum Academica hæc pericula apprimè medeantur, magnificiè meriti sunt eadem, ne temerè negligenda. Juri præprimis operam daturò, quod opinionum divorticulis abundat quam maximè. Ut ut modicam mereantur laudem, qui curiosà nimis Industrià in minutissima quævis anxie inquireunt, vel de Apicibus Juris antiqui, tanquam pro Aris & focis, contendunt: quorum tamen Scientia plerumq; non prodest multum, neq; obeest Ignorantia; utpotè quæ in Forò hodiernò aut nullum, aut perquam exiguum sortiuntur Usam. Quod ipsum evitaturus, miscella hæc, cum diversis arrideant diversa, Jurium hodiè usitatorum, Themata conscribere non dubitavi, politiorum Censuræ submittenda. Humanum sicubi quid evenerit, Imperatoris nostri Sacratissimi patrociniò me commississe jurabit, qui, omnium habere memoriam, & in nullò penitus aberrare, solius divina, non autem mortalis esse Constantiæ & roboris asseverat. Esto igitur, cum quò ceptum,

Propitiô Numine,

A POSI-

POSITIONUM
EX JURE PUBLICO, de PERSONIS
ILLUSTRIBUS.

I. Imperator Romano-Germanicus ex
Germanorum Gente eligendus.

Limneus,
lib. 2. Jur.
Publ. c. 3.

Carl vom
Hagen /
Lib. 2. Ju-
risp. publ.
cap. 1. n. 12.

Wurfemr.
Exerc. 2.
Quest. 2.

Imperium hoc nostrum Romano-Germanicum Successione deferri hodie, nemo credit, nisi qui vel Status Illius plane inscius, vel hostis ejusdem infensissimus. Tractavere hactenus per bina ferè Secula Imperii habenas Potentissimi Austriae Archiduces: ideò tamen Ipsi Imperium sibi, ceu Sponsam, desponsarunt neutiquam; nisi & Duces Saxoniae, Franconiae Sveviaeque Sponsos Ejusdem dicere quis velit, quos itidem per tempus bene longum Imperio praefuisse legimus. Prærogativam hanc imperandi interruptam meruere virtutes Austriacorum Imperatoriâ Majestate condignæ, nec non Potentia, quâ veluti Murus immanitati Turcicae oppositus Imperium hoc defendere potis fuerunt præ aliis. Quid? quod juratò promittat recens electus Romanorum Rex, se nullum sibi in Imperio succedendi Jus arrogaturum, sed liberam Principibus Electoribus Electionem relicturum. Quæ tamen libera penitus non videtur, si Gentem, Germanorum videlicet, ex quâ solummodò eligendum est Imperii Caput, spectemus. Id, quod Aurea quidem Bulla non statuit expressè, interim tamen Rationum momenta svadent, satis firma. Cum enim Virtute Magnifici Caroli ad Germanorum Gentem translatus sit hoc Imperium, indignum planè esset Germanos extra Germaniam quærere Caput, & ita Majorum virtuti, quâ omnibus ferè Nationibus antecellunt, detrudere aliquid, Exteris Imperii Decus avitâ virtute partum communicando. Præsertim, cum nec è re videatur Reipublicæ Extraneum Indigenæ præferri, utpote qui nec mores geniumque Subditorum nosse possit, nec debitam erga Subditos non suæ Gentis affectionem fovere præsumatur. Exterus autem habendus statim non est, qui extrâ Germaniam natus est, modò Patre
vel

1463.
vel Avô Germanô sit progenitus: quia non tam inspicitur locus, in quô quis nascitur, quam Personæ ex quibus. Exemplo nobis est Ferdinandus I. hujus Nominis, & Fridericus II. Imperator: quorum Ille, Vivô Avô Imperatore Maximiliano, in Hispania; Hic, Patre Henricô VI. Imperatore, in Sicilia natus ad Imperium fuit admissus.

II. Electore aliquô absente ad Vicarium, non verò Legatum pertinet officii in celebratione solennis Curia adsignati administratio.

Quò Majestas Imperatoria claresceret eò magis, non plebejos ad exequenda officia, sed Principes Viros adhiberi voluit gloriosus Chrysobullæ Conditor, quando circa finem Illius certa Serenissimis Electoribus adsignavit Munia, in Curiis solennibus, ordine ibidem præscripto, deservienda. Quæ ut splendiora magis reddantur, Equos & Instrumenta, quibus in executione illorum officiorum usi sunt Electores, subofficiariis suis relinquunt, ne nudus Iphis sit dignitatis titulus & officii administratio absque omni commodò. Dum verò accidit non raro, ut Ipsi Electores hujusmodi solennitatibus interesse non possint, disceptatum sæpius inter absentium Legatos & Subofficiarios, utri competat officii Electoralis expeditio? Pro his ut feratur sententia, non una suadet ratio. Eò ipsò enim, dum Carolus IV. certos ordinavit Vicarios, certæ Personæ videtur elegisse Industriam, adeoque non per alios, quam quos constituit, expediri voluit hæc Munera. Qui cum per hanc Legis dispositionem Jus habeant quæsitum, invitis auferendum illud non est: præsertim cum absentibus hisce ordinarii Curia Ministri commodorum quoque ratione substituuntur; ne melior Ministrorum sit conditio, quam ordinariorum vicariorum. Ad hæc observantia, optimus Legum Interpres, testatur id facit abundè. In Coronatione Caroli V. Sub-Mareschallus de Pappenheim, exclusô Electoris Saxonici Legato, Principe Anhalti-

Arum.

Discurs.

VI. ad Tit.

A. B. 27.

Tb. 40.

Dan. Otto

Jur. Publ.

cap. 14.

Magn.

Dn. Carp-

zov. ad

disp. Feud.

ult. qu 3.

haltinò, officium demetiendi avenam administravit: & Sub-
Pincerna de Limpurg, non admisso Regis Bohemix Legatò, Re-
gi vinum Aquà, ex more, dilutum propinavit. Idem in Coro-
natione Matthix, Ferdinandi II. & felicissimè gubernantis Fer-
dinandi III. observatum attestantur, qui vel Ipsi interfuere, vel
à fide dignis percepè.

III. Principum de reciprocâ Successio- ne Pacta, omninò approbanda sunt.

*Reinking.
de Reg. Sec.
& Eccl. 1.
4. 18.*

*Gail. Libr.
2. Obs. 127.*

Quoniam Jure Justinianeò duo saltem, ex Testamentò ni-
mirum & ab intestatò, succedendi modi, regulariter sint con-
cessi; Consuetudine tamen, cui non minor ac ipsi Legi vis est,
tertia conventionalis fuit introducta succedendi species, inter
Familias Illustres non infrequens, quam Confraternitatem
vulgò appellare solent. Et hanc Jure subsistere Argumentis
evinci potest firmissimis. In Possessione hujus Juris quidam
Germanix Principum per tantum temporis spatium fuere, cu-
jus initii memoria non extat: quæ immemorialis consuetudo
Legem imitari dicitur. Et, quod de Principis contractu in ore
Politicorum est, vim Legis eundem habere, idem de aliorum
Principum conventionibus ut dicatur ratio nulla prohibet,
cum in Territoriis suis omnimodam & perpetuam habeant Ju-
risdictionem, & sic etiam Legem condendi potestatem. Ac-
cedit, quod in Bullâ Imperii Principibus concessum sit pangen-
di fœdera privilegium, adeoque & hujusmodi Pacta ineundi,
cum hæc cum illis ejusdem sint Juris, utpote quæ non tam in-
vim ultimæ voluntatis, quam fœderis publici subsistunt. Ad-
hæc, cum Militibus concessum sit quoquò modò contempla-
tione Mortis voluntatem suam declarare, etiam Principes
nostri cum Feudis & Dignitatibus investiti jure hoc uti pote-
runt, quippè qui licet in expeditionibus verè non sint, excubias
tamen pro salute Imperii agere, semperq; Imperatori militare
dicun-

1465.
dicuntur. Neque parum roboris Pactis hisce addit Confirma-
tio & autoritas Imperatoris, quæ in tantum necessaria, ut sine
hâc subsistere nequeant eadem. Cum enim in illis de dona-
tione & alienatione Feudorum Regalium agatur potissimum,
sine Imperatoris, tanquam Domini Feudi, consensu valere po-
sunt neququam. Exempla Pactorum hujusmodi passim sunt
obvia. Inter Serenissimos Saxoniae Duces & Halsia Land-
gravius Pactum talis successionis mutuae longis retrò ab annis
initum adhuc hodiè viger. Effectum verò sortitum est, quod
inierant laudati Saxoniae Duces cum Comitibus Hennebergen-
sibus, extinctâ Horum Familiâ penitus.

Schônborn
Libr. 2.
Cap. 13.

EX JURE CIVILI, de SUCCESSIONIBUS
AB INTESTATO.

IV. Jure Civili Liberi primi Gradus
succedunt in Capita; ulterioris in Stirpes.

Successio in Capita est, quando Hereditas juxta numerum
Personarum dividitur viritim in æquales portiones, ut tot sint
partes, quot Capita, nec alter succedentium alterò plus capiat.
In Stirpes vero succedunt plures unius locum intrantes, qui con-
junctim illam accipiunt portionem, quam ille habuisset solus,
cui succedere. Liberi itaque primi Gradus, ut sunt Filii Fi-
liaeque, naturales videlicet & legitimi simul, exclusis omnibus
Cognatis & Agnatis in Capita Parentibus succedunt æqualiter:
nisi exheredati fuerint, ob Causas in Nov. 115. c. 3. recensitas,
non alias, ob enixam Imperatoris voluntatem. Si verò cum
Filiis primi Gradus concurrant Nepotes ex Filiis defuncti præ-
mortuis, tunc illi Nepotes Parentum vices assumunt & Avo
succedunt cum Filiis Ipsius in stirpem, tantamque ex Heredita-
te Avi accipiunt portionem, quantam Parens eorum si in vivis
adhuc esset, haberet. Idque Repræsentationis Jure, cujus vi re-
motior

Mynsing.
ad § 6. Inst.
de Her. que
ab int. def.

Vultej. ad
pr. Tit. de
Her. que
ab int. def.
num. 30.

*Hænon.
Disp. ad
Inst. 12.
Tb. 2.*

motior à propinquiori nequit excludi, cum Filii Patris præmortui fictione Juris eundem repræsentent. Quod Jus non ad Proneptes saltem restringi, sed in infinitum ad quoscunque Descendentium extendi, crebrius Doctorum calculo comprobatur.

V. Parentes diversæ Lineæ, Gradu tamen pares, Liberis succedunt æqualiter.

*Först. Disp.
ad Inst. 15.
Tb. 11.*

*Hunn. Res.
sol. Lib. 3.
Tr. 1. Q. 31*

*Mynsing.
Cent. 6.
Observ. 55.*

Et si Votum Naturæ simul & Parentum sit, ut Liberi Parentibus succedant; videmus tamen inverso mortalitatis ordine, hos ad illorum successiones vocari non raro. Unde contentionis ferram inter alia Dd. reciprocare solent de illô Casu, ubi Parentes Gradu pares succedere debent ab intestato Filiis præmortuis, num Bonorum separatio sit facienda, ita, ut quæ à Lineâ paternâ sunt profecta, solis Parentibus paternis; quæ verò à Matre ad defunctum pervenere, Maternis cedant Parentibus. Affirmativam licet defendant non pauci; negativa tamen veterior videtur sententia, ob fundamentum satis solidum. Nov. 118. c. 2. ubi aperte Justinianus sancivit, Hereditatem Filii, vel alterius descendens sine Liberis defuncti ad Parentes in pari gradu existentes ex æquò pertinere. Hereditatem verò omnem Jus, quod defunctus habuit, complecti, plusquam manifestum est. Cum igitur Lex indefinitè & indistinctè Hereditatem ex æquò dividi jubeat, aliter intelligi nequit, nisi respectu omnium Bonorum, undecunque quæsiturum. Accedit ratio, quod plurimum differat acquisitio Bonorum à Successione, utpote, in quâ non origo & causa acquisitionis, sed Persona acquirentis spectatur, nec Bona amplius paterna dici possunt aut materna, sed Illius qui acquisivit: quò mortuò Hereditatis nomen adipiscuntur.

VI. Soli

VI. Soli Fratrum Liberi si extent, in Capita succedunt Patruo.

De Transversalium successione ordinaria sedes est in Nov. 118. cap. 3. circa cuius finem sancivit Imperator, quod, si plurimi ejusdem Gradus inveniantur, secundum Personarum numerum inter eos dividi debeat Hereditas. Unde luculenter apparet, cum Fratrum Filii pari Gradu à Patruo distent, æqualiter inter eos, adeoq; in Capita, hereditatem esse distribuendam. Præsertim, cum divisioni in stirpes tum demum locus sit, quando ad eos Hereditas defertur, qui è defuncti stirpe sunt progeniti. Fratrum igitur Filii cum ad Patruum stirpem non referantur, absurdum erit Illius hereditatem secundum stirpes inter eosdem distribuere: cum insuper non Patris nomine & Repræsentationis, sed proprio Jure ad successionem hanc vocentur. Accedit, Jure antiquo idem fuisse constitutum: quod cum Novellis constitutionibus immutatum non sit, cur stare prohibeatur? Immutatum verò non esse illud Jus exindè patet, quod in Novellâ illâ Justiniani Constitutione de illo saltem Casu agatur, ubi unâ cum Patruis concurrunt Fratrum Filii, quò in stirpes succedere debent. Quamobrem, argumentò à sensu contrario, quod in Jure firmissimum est, deductò, si cum Patruis non concurrant, sed soli existant illi ipsi Fratrum Liberi, in Capita, non verò in stirpes succedent defuncto, juxta Juris antiqui dispositionem.

Arum. Exerc. Just. 11. Tb. 12.

Magnif. & Consultiss. Dn. D. Strauch, Præceptor & Mecenas meus observandis simus repetit. Coll. success. ab int. Disp. 5. Tb. 12. Fachin. Libr. 6. Contr. c. 3.

EX JURE CANONICO, de SPONSALIBUS.

VII. Sponsalia publica Clandestinis, si præcesserint hæc, præferenda.

Publica sponsalia sunt, quæ palàm in præsentia Testium, quibus probari possint, celebrantur: Clandestina verò, quæ

B

Schneidew ad Tit. de Nupt. Part vel l. num. 20.

*Mejer. in
Colleg. Ar
gent. ad
Tit. de
Spons.
num 13.*

*Beust. de
Sponsal.
Qu 14.*

vel clam omnino remotis arbitris, vel sine eorum, qui præter desponsatos consentire debebant, consensu fuerunt contracta. Quod si igitur aliquis publica cum quâdam contrahat Sponsalia, iisdemq; peractis alia superveniat, asserens eundem prius clandestina secum contraxisse, quæritur, quænam subsistere debeant? Et publica, nisi illis accesserit Copula, omnino præferenda esse Dd. statuunt, non solum ob Textus Juris Canonici, quibus clandestina prohibentur expressè; sed & ob fraudes aliaq; incommoda, quæ exoriri inde possent facile, dum ita matrimonio occultè contractio alterutra pars mutare nonnunquam propositum præsumeret ac relinquere alteram probationibus destitutam. Et juxta hanc Sententiam in Consistoriis nostris pronuntiari constat.

VIII. Ad Sponsalia legitimè ineunda Parentum Consensus necessariò requiritur.

*Excellentif.
Dn. Præses,
Præceptor
& Fautor
multis no-
minibus
colendus,
Velit. Inst.
3. Th. 3.*

*Georg.
Schulz. in
Syn. Inst.
ad Tit. de
Nupt. lit. d.*

Sunt, qui Parentum Consensum in Nuptiis Filiorum honestatis saltem causâ requiri statuunt, moti quibusdam Juris Canonici Textibus. Quibus tamen, tantum abest, ut subscribendum putemus, ut potius, re penitus inspectâ, asseramus indubiè, Sacros Canones etiam de necessitate Consensum requirere eorum, in quorum sunt potestate conjungendi. Id quod apertissimè testantur can. 1. Causs. 30. Qv. 5. & Can. non omnis 12. C. 32. Qv. 2. quibus Parentum Consensus ad eò desideratur, ut eò deficiente Nuptiæ pro illegitimis sint habendæ. Confirmant illud satis evidenter recentiores Canones, uti constat ex c. 1. de desponsat. Impub. & c. videtur 3. qui matrim. accus. poss. dum secundum Leges nullum pronuntiant matrimonium, circa quod Parentum consensus non fuit requisitus. Unde apparet, contracta Liberorum insciis Parentibus Sponsalia

1469.
salia irrita fieri & annullari: in tantum, ut etiam si jurisjuran-
di Religione firmata fuerint, nihilominus Parentes, re adhuc
integrâ subsecuturum matrimonium disturbare possint. Ju-
ramentum quippe contra bonos mores præstitum & exemplo
pernitiosum non esse obligatorium, plus quam manifestum
est. Neq; enim Vinculum Iniquitatis esse debet illud ipsum:
quod fieret, si juratis hujusmodi Nuptiis Parentum devene-
randorum auctoritatem infringere Liberis concederetur atq;
encervare.

IX. Distinctio Canonistarum inter Sponsalia de futuro & de præsentinon peni- tus improbanda.

Impugnant eandem pleriq; Juris Civilis Interpretes, (tan-
quam illo Jure, quod Sponsalia de futuro saltem agnoscit, in-
cognitam,) Sponsalia de præsentinon penitus improbanda,
matrimonium contendentes. Verum enim verò, salvâ cu-
jusq; Sententiâ, non parum hæc invicem differre ex eò appa-
ret, quod omnes Nuptias præcedere debeant Sponsalia, seu
promissio mutua de nexu maritali. Hinc si dicat aliquis: ac-
cipiam Te in Uxorem, si me accipias; illa verò respondeat:
accipio Te; aut erunt Sponsalia de præsentinon penitus improbanda,
Sponsalibus. Hoc absurdum: ideoque illud asserendum,
Sponsalia nimirum de præsentinon penitus improbanda, verum
matrimonium non constituere. Unde nec Sponsos lucra dotalia
participare Legibus est consentaneum, quippe quæ in compensationem
onerum matrimonii deferuntur, quibus non subsecutis ipsa
quoque cessat Dotis acquisitio. Demonstrat insuper illud
trina in nostris Ecclesiis denuntiatio de proferendis, ante-
quam matrimonium ineant desponsati, obstaculis, aliaque
quæ satis evincunt Sponsaliorum de præsentinon penitus improbanda & ipsius matri-
monii differentiam.

B 2

EX

*Harpr. ad
Tit. de
Nupt. pr. n.
134.*

*Hunn. ad
Treutler.
Vol 2. Disp.
6. Th. 1.
Qu. 10.*

*Ant. Coler.
Jfag. Juris-
pr. Disp. 2.
Cor. 7.*

*Bronch.
Misc. Con-
tr. Assert.
98.*

EX JURE SAXONICO, de LEUTERATIONE & APPELLATIONE.

X. Leutationem absq; speciali mandato Procurator prosequi potest.

*Magnif.
Dn. D.
Taubm. b.
1. Reclor,
atq; Præce-
ptor sub-
missæ deve-
nerandus
in Diss. 8.
ad Process.
Judic. Sax.
Th. 1.
Fachs. Diff
54. in f.
Wurmf.
Libr. 1. Obs.
Tit. 5. Obs.
9. n. 1.*

Cum omnis Sententia licet iniquitate vel imperitiâ Judicis, aut inopiâ probationum lata, ipso Jure subsistat, ac in rem judicatam transeat, nisi impugnetur, meritò inter Saxones leuterandi Remedium, non quidem jure scripto, sed moribus saltem & Consuetudine, fuit introductum, quo, sicut in Appellatione, prioris sententiæ declaratio vel emendatio postulatur. Utut effectum devolutivum Leuteratio, sicut Appellatio, non sortiatur, sed suspensivum solummodò, coram eodem Judice expedienda. In reliquis potissimum conveniunt invicem, præprimis quod intra decendum, à tempore latæ sententiæ, quod à momento in momentum currit, utraque sit interponenda, & utriq; Parti communis habeatur. Quare & Procuratores etiamsi mandato speciali non fuerint instructi, hoc leuterandi beneficio uti poterunt, cum illis ipsis appellandi facultas non denegetur. Accedit, quod Verba Tit. 35. Processus novi Judicarii tam de Procuratore quam Principali possint exaudiri, nec ullibi Actus hic Jure Saxonico inveniat recensus inter eos, qui Speciale mandatum desiderare videntur.

XI. In Foro Saxonico etiam ab interlocutoriâ Sententiâ licitum est appellare.

*Rosbach,
in Prax.
Civil. Tit.
73.*

Appellatio, quæ est à minore Judice ad majorem ratione Gravaminum facta provocatio vel judicialis, vel extrajudicialis est. Sententia verò vel definitiva est, quæ principali Cau-
sa h.

1472.
sæ finem imponit, vel interlocutoria, quæ super emergenti aliquâ Quæstione fertur. Et ab hac regulariter jure Civili appellari nequit. Secus de Jure Pontificio, quô Sacri Canonis ante & post litis contestationem, ut & Sententiæ prolationem appellandi facultatem tribuunt. Quod Jus in Foro Saxonico utentium Consensus approbavit, ita, ut â quacunque interlocutoriâ & ab omni gravamine tam judiciali quam extrajudiciali liceat appellationem interponere. Unde & circa finem Tit. 35. Processus Judiciarii beneficium leuterandi & appellandi conjungitur, ob paritatem utriusq; , quæ facit, ut ab illo ad hoc rectissimè inferatur, & vicissim.

*Berlich.
Concl. 35.
n. 40. §
seqq.*

*Zobel,
Part. 1.
Diff. 41. n. 9*

XII. In Processu criminali inquisitorio Leuteratio & Appellatio non admittitur.

Etsi de Jure Communi non solum in Civili, sed & criminali Causâ concedatur Appellatio; attamen ex consuetudine Germaniæ inveteratâ, Terrisq; Saxonis receptâ in Processu inquisitorio Appellatio non admittitur: ne scilicet Processus inquisitorius, qui summarius est, & mox finiendus, in ordinarium commutetur. Quod & de Leuteratione exaudiendum est, cum omnia ferè Jura, quæ de Appellationibus loquuntur, in Foro Saxonico Leuterationibus accommodari possint. Et hoc ad eas potissimum Causas restringendum videtur, in quibus pœna Corporis afflictiva inquisito est infligenda. Ubi enim jam certò constat Causam pro verè criminali habendâ non esse, & delictum perpetratum Jus Partis læsæ potius, quàm interesse Reipublicæ concernere, quin Reus Sententiâ se, gravatum existimans appellare possit, non dubitatur.

*Carpz.
Prax.
Crim.
Part. 3.
Qv. 139.
num. 14. §
28.
Meller.
ad Const.
Elect. Part
1. 19. num. 1.
Carpz p. 1.
Const. 19.
Defin. 25.
§ 28.*

B 3

XIII.

EX JURE FEUDALI, de JUDICIBUS.

XIII. Pares Curiaë judicaturi indistinctè novum Juramentum præstare non tenentur.

Magnif.

Dn. D.

Reusn. Ordinarius

Colleg. Juridici gravissimus,

Præcept.

plurimum

suspiciend

Disp. Feud.

12. Th. 39.

Coler. De

cis. 196. n. 3.

Borch. de

Feud. c. 10.

n. 37.

Omnes omninò Judices ad præstandum de rectè judicando juramentum Jure Civili obligantur: ob quam generalitatem an idem ad Judices Feudales extendi debeat, non idem sentiunt Interpretes. Distinctione rem conciliari quodammodo posse, videtur. Quod si enim Juramentum Fidelitatis simpliciter, nullà de justè & rectè judicando mentione factà præstiterint Convasalli, & incidente inter Dominum & Vasallum ratione Feudi controversiâ, Judices constituti fuerint, ad præstandum de novo juramentum ipsos obstringi quidam existimant. Si verò in illo juraverint expressè, quod in omnibus Caussis feudalibus, quæ inter Dominum & Vasallum movebuntur, & ad illorum cognitionem deferentur, utriq; Parti jus & justitiam fideliter administrare velint, exigendum hoc non est, cum juramenta ampliari opus sit neutiquam.

XIV. Interdum ad Judicem loci ordinarium Controversiæ feudalis cognitio devolvenda est.

Goth. Anton. Disp. Feud. 14. Th. 5.

Ordinario Judici contradistinctus Feudalis appellatur, extraordinarius quoad Allodium & Jus commune: licet rerum feudalium respectu Jurisdictio ejusdem dicatur ordinaria. Quæ tamen casibus quibusdam suspenditur, & Ordinario Loci committitur, consideratione vel ipsius Domini, vel Parium Curtis. Priori Casulis feudalis coram illo terminanda est, si Vasallus neget se esse Vasallum illius Domini: cum in re propriâ iniquum admodum sit licentiam tribuere.

Senten-

197.
 Sententiæ; aut Dominus nullos habeat Pares Curia præter illum cum quò litigaturus est. Item, si Dominus neget Feudum esse promissum; aut Justitiam administrare detrectet: modò probatum fuerit, illum legitimè fuisse requisitum, cum in Judice non præsumatur negligentia. In Casu posteriori Parium Jurisdictio cessat & ordinario loci aperitur, si ex sufficienti aliquâ ratione suspecti arguantur; vel Pares in eâdem Causâ debeant esse testes; cum nemo & Testis & Judicis officio defungi possit. Et qui sunt Casus hisce similes.

Rittersch. Part. Feud Lib 2. c. 9. Qu 24. Rosenth. de Feud. c. 12. concl. 25.

XV. Imperio vacante Præsul vaticanus Causarum feudalium Judex non est.

Quâ vanitate Imperium RomanoGermanicum Pontificis feudum esse asseritur, eâdem facilitate Idem, vacante eodem, controversiarum ejusdem Judex rejicitur; quicquid etiam Illius asseclæ eidem gratificaturi scriptitent. Postquam enim neutiquam Imperatores à Pontificibus, sed Pontifices priorum Imperatorum largitione nobilissimas Imperii ditio- nes teneant, Vasallum Imperii Romani Pontificem rectius quis dixerit, quam Judicem. Judicandi hæc potestas meliori jure competit Serenissimis Imperii vicariis, Palatino & Saxoni Electoribus, quibus onus illud temporariae administrationis speciali Aureæ Bullæ constitutione concessum legimus.

Liebentb. Coll. Polit. Ex 7. Qu. 3. Vult. 1. Feud. c. 4. n. 9. Brautl. Jurispr. Publ. Libr. 3. c. 3. §. 9.

SUFFICIENTIA T.

ADDITIO QUINTUPLEX.

I. Inter Status Imperii, qui *Comitum & Baronum* nomine veniunt, perquam exiguam esse differentiam, non solum ex eo apparet, quod in Novissimis Imperii Constitutionibus æquiparentur in plerisque; sed & Regalem hi non minus ac illi habeant dignitatem, cum in Baronis suis, quæ feudis majoribus accèsentur rectissimè, Jura Principis exercere possint. Et, quod Baronum æquè ac Comitum dignitas Regalis sit & Illustris, exindè perspicuum redditur, quod præter Principes & Duces Imperii etiam Invictissimi Cæsares, ratione Baronatum, quos possident, eodè Titulo uti non dubitaverint unquâ.

II. Si

II. Si *Conjuges invicem succedere debeant*, ad Pacta dotalia potissimum est respiciendum, cum, per vulgata Juris, provisio hominis tollat provisionem Legis. Hisce autem deficientibus Statuta Loci, in quo maritus habuit domicilium, sunt sequenda, quibus itidem Jura communia interpretandi & tollendi vis est. Quod si verò neq; hæc extent, ad Jus commune revertendum est, attentâ *Auth. præterea C. unde Vir & Uxor*, dispositione. Qualiter Jure Saxonico succedant invicem maritali pluribus exponit *Schneid. ad Tit. de Her. quæ ab int. def. de success. int. Vir. & Ux.*

III Jure Romano qui *Sponsalia contraxerunt*, si facti eos postea pœniteat, matrimonium consummare necesse non habent, sed renuntiare sibi invicem liberè possunt, arrhis tantum, si quas dederint, perditis; aut si receperint, duplicatis redditis. Non idem permissum Jure Pontificio. Hòc enim, si quis fidem alicui de contrahendo matrimonio dederit, commonendus est, omnibusq; modis inducendus, ut datam fidem observet: nisi gravis aliqua Causa aliud svadeat, interveniente Judicis autoritate. *Wesenb. in P. ff. de Spons. n. 6.*

IV. Ad formam Appellationis inter alia requiritur, ut Judex, à quo appellatur, appellanti certum & congruum tempus statuatur, intra quod se cum Apostolis reverentialibus præsentet Judici ad quem, & appellationem coram eodem introducat. Quod Jure Civili arbitrarium saltè est & incertum; Saxonico autem certum & determinatum, unius nimirum Mensis, à die, quò Apostoli dati sunt, computandi. Estq; tam strictè hoc tempus & diligenter observandum, ut, si omittat illud appellans, seq; non præsentet, Appellatio pro derelicta habeatur. *Berlich. Concl. 35. n. 121.*

V. Cum sit contra pudorem & verecundiam naturalem, ut mulieres Virilibus officiis fungantur; meritò quoq; à judicandi munere arcentur Jure Civili. Cui cum Libris Feudorum contrarium quid decisum non reperiatur, nec hoc Jure *de Controversiis Feudalibus cognoscere poterit femina*. Licet enim aliis conferre Feuda possit eadem, non tamen judicandi facultas ipsi statim est concedenda: nisi contrariam consuetudine vel Statuto aliud sit receptum. *Magnif. Dn. Reusn. Disp. Feud. II. Th. 47.*

GLORIA SOLI DEO!

00 A 64/14

ULB Halle
002 928 094

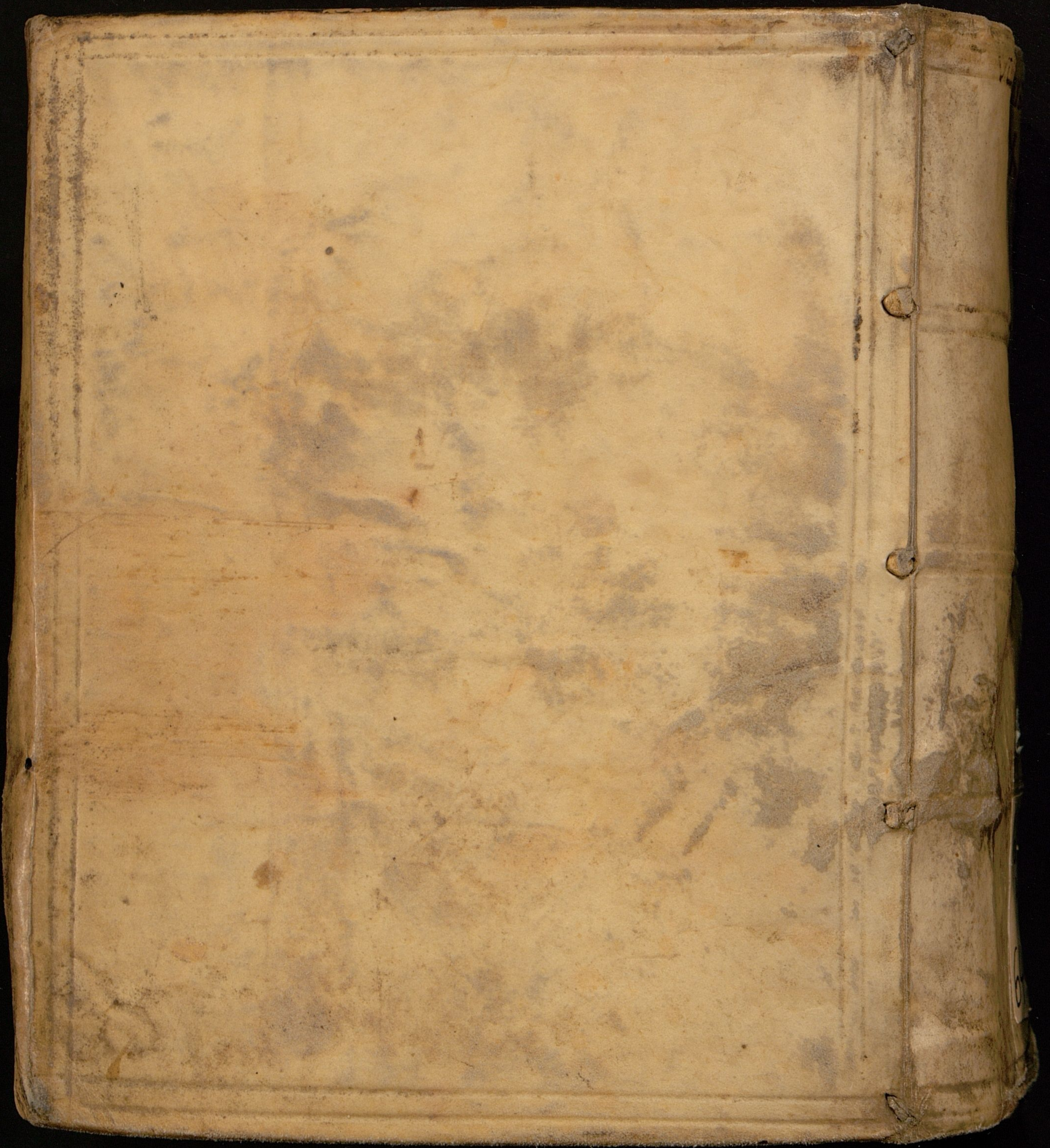
3

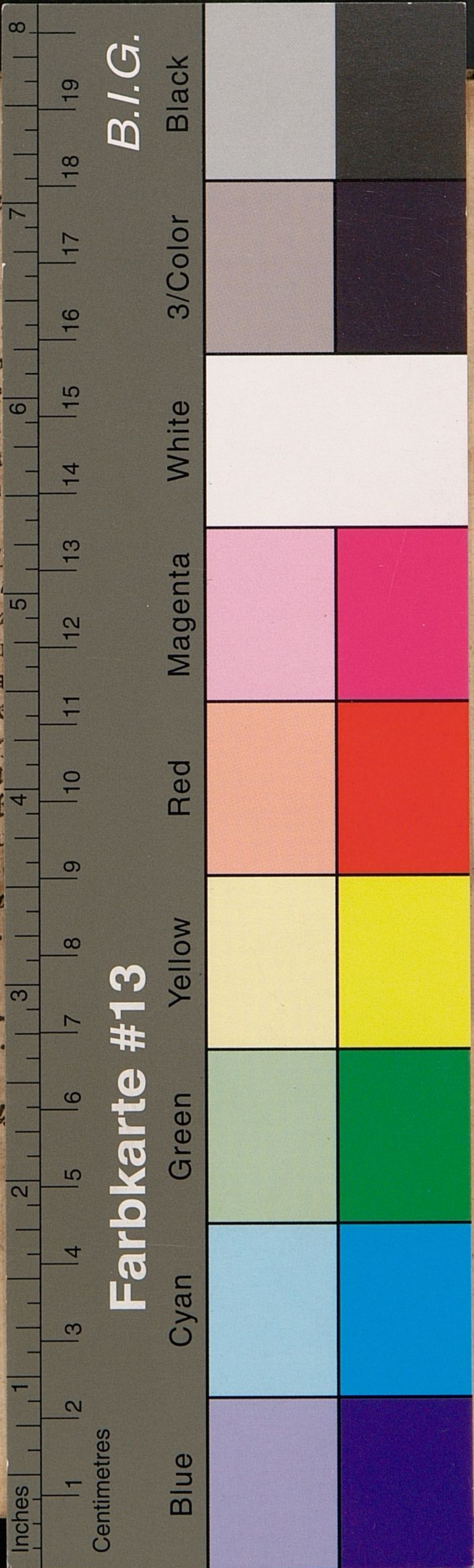

R

10 17

53 1459.

TRINUNI AUXILIO
TERNAS
EX QUINTUPLICI JURE
POSITIONES,
Magnifici Jctorum Ordinis Consensu,
SUB PRÆSIDIO
VIRI
NOBILIS, AMPLISSIMI, EX-
CELLENTISSIMI,
DN. GODOFREDI SVEVI
J.U. DOCT. & PROFESS. PUBLICI LONGE CELEBERRIMI,
Curia Electoralis, Scabinatus & incluta Facultatis Juridicae
Adsesoris gravissimi,
PRÆCEPTORIS, PATRONI AC HOSPITIS SUI
submisso Observantiae cultu æviternum colendi,
propugnare nitetur
PAULUS NEANDER, VRATISLAVIENSIS,
Die XIX. Julii.
IN ILLUSTRIS AD ALBIM ACROATERIO JURISCONSULTORUM.

WITTEBERGÆ
E Calcographeo JOHANNIS RÖHNERI, Acad. Typ.
ANNO M DC LI.

309

~~XXXX~~
XXVIIII

